

ข่าวประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110 ■ โทรศัพท์ 0-2649-5000 ภายใน 15666 ■ โทรสาร 0-259-6172

114 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110 โทรศัพท์ 0-2649-5000 ภายใน 15666

ส่วนวิเทศสัมพันธ์และสื่อสารองค์กร ได้จัดระบบข่าวสิ่งพิมพ์ สนใจดูรายละเอียดได้ที่ <http://news.swu.ac.th/newsclips/>

ข่าวจากหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ฉบับประจำวันที 22 เดือนเมษายน พ.ศ.2563 หน้า 1,3 มูลค่าข่าว 407,484.-

กับการคาดการณ์แพร่ระบาดของไวรัส “โควิด-19” โดยบางรายเน้นก่อพฤติกรรมไอ้อดลิซึ่มไม่สร้างสรรค์ในรูปแบบที่เป็นการ ทำลายประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน ทำลายประกาศเคอร์ฟิว ขณะที่บางรายก่อพฤติกรรมไอ้อดลิซึ่มไม่สร้างสรรค์ในรูปแบบ เหยี่ยตมมาตรการรัฐบาลเกี่ยวกับการช่วยเหลือทางการเงินแก่ประชาชน ที่ได้รับผลกระทบจากการระบาดของ “โควิด-19”

บางรายไอ้อดลิซึ่มไม่สร้างสรรค์จนมีข้อหา-โดนคดี ขณะที่บางรายไอ้อดลิซึ่มแล้วก็ต้องขอโทษต่อสังคม แต่เมื่อจะมีตัวอย่างดังว่า...ก็ยังคงมีคนทำเรื่อย ๆ... ทั้งนี้ เกี่ยวกับ “พฤติกรรมซีโม-พฤติกรรมคุยโว” นั้น ครั้งหนึ่ง

ก็เคยกลายเป็น “กระชู้ยุดฮิต” หลังจากมีผู้ตั้งคำถามถึงพฤติกรรมลักษณะนี้ในสังคมออนไลน์ ประมาณว่า... กรณีที่มีพฤติกรรมแบบนี้ถือว่า “เข้าข่ายอาการทางจิตหรือไม่??” ซึ่งกับการตั้งคำถามก็เป็นดัชนีสะท้อนความ “มีอยู่จริง” ของพฤติกรรมนี้ ที่หลัง ๆ มาในไทยมีกระแสวิพากษ์วิจารณ์จากพฤติกรรมนี้บ่อย ๆ

แม้แต่ในช่วงที่สังคมไทยกำลัง “หน้าลัวหน้าหวาน”... จากกรณี “โควิดระบาด”...ก็ยังคงเกิดพฤติกรรมเช่นนี้!!

กับการที่หลายคน “มีปฏิกิริยาต่อพฤติกรรมแบบนี้??” มีปฏิกิริยาต่อการ

“ซีโม” หรือ “คุยโว” หรือ “ไอ้อดลิซึ่ม” ซึ่งบางทีบางเรื่องก็ไม่ใช่สิ่งดีที่ไอ้อดลิซึ่ม แม้ในบางมุมมองจะดูว่าเป็นเรื่องปกติ เป็นเรื่องที่ธรรมดา ซึ่งทุก ๆ คนก็สามารถที่จะเกิดลักษณะอาการหรือมีพฤติกรรมในรูปแบบนี้ได้ ทว่า... กับบางคนที่พฤติกรรมแบบนี้มากเกินไป หรือถึงขั้น “คิดเป็นนิสัย” ที่น่าคิด-น่าปลงหา??...

และสำหรับ “วิสัยทัศน์เกี่ยวกับพฤติกรรมแบบนี้” ทาง ดร.วัลลภ วิยะมนธธรรม ที่ปรึกษาโครงการศูนย์ให้คำปรึกษาและพัฒนาศักยภาพมนุษย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (มศว) ได้เคยสะท้อนคำอธิบายผ่านทาง “สติ 1 เดลินิวส์” ถึงพฤติกรรมดังกล่าวนี้ไว้ว่า...

‘คุยโว-ซีโม’ในวิกฤติ ‘ไอ้อดลิซึ่ม!!’ ในยุคสู่โควิดก็ยังมี??

พฤติกรรม “ไอ้อดลิซึ่ม-ซีโม” ไปจนถึง “ซีโมท” นั้น การที่บางคนชอบพูดถึงแต่เรื่องของตัวเอง หรือชอบคุยโวไอ้อดลิซึ่มตัวเองเก่งกว่าคนอื่น หรือชอบพูดเรื่องไม่จริง ถือเป็นหนึ่งในพฤติกรรมที่สร้างความรำคาญให้กับรอบข้าง...

พฤติกรรมที่แสดงออก...ผ่าน “การคุยโว-การคุยโม-การไอ้อดลิซึ่ม” นั้น ทาง ดร.วัลลภ ระบุแจกแจงไว้ว่า... อาจจะเฝ้าเหตุหลัก ๆ เกิดจาก “ปมด้อยชีวิตในวัยเด็ก??” โดยในทางจิตวิทยาสามารถ จำแนกลักษณะพฤติกรรมที่เกิดขึ้นได้ 3 ประเภทหลัก ๆ กล่าวคือ... ประเภทแรก เกิด

จาก **ปมด้อยด้านร่างกาย** คืออาจเป็นคนที่รูปร่างหน้าตาไม่สวย ไม่หล่อ ดูไม่ดี และมักจะถูกล้อเลียน ถูกดูถูก ถูกดูหมิ่นเกี่ยวกับปมด้อยของร่างกายอยู่เป็นประจำ จนต้องสร้างเรื่องขึ้นเพื่อหวังให้ตัวเองดูโดดเด่น

ประเภทต่อมา เกิดจาก **ปมด้อยด้านจิตใจ** ซึ่งประเภทนี้อาจจะเกิดจากการที่บุคคลนั้น ๆ ในวัยเด็กเป็นกลุ่มที่รู้สึกว่าขาดความรัก หรือเกิดความรู้สึก เช่น... รู้สึกว่าพ่อแม่ไม่รัก หรือรู้สึกว่าเพื่อนฝูงไม่รัก หรือรู้สึกว่ามักจะไม่ได้รับความสนใจจากผู้คนรอบตัวในสังคมที่ตนเองอยู่ร่วมด้วย จนต้องมีการสร้างเรื่องราวใหม่ ๆ ขึ้นมาเพื่อที่จะพยายามดึงดูดความสนใจจากคนรอบข้าง

และอีกประเภท เกิดจาก **ปมด้อยด้านสังคม** เช่นฐานะทางครอบครัวไม่ค่อยดี หรือเป็นกลุ่มที่ขาดโอกาสตั้งแต่วัยเด็ก อาทิ... ไม่มีข้าวของเครื่องใช้หรือของเล่นเหมือนเพื่อนคนอื่น ๆ จึงต้องมีการสร้างเรื่องราวขึ้นเพื่อให้คนสนใจ เป็นต้น... เหล่านี้เป็น 3 ประเภท เป็น “ปัจจัย” ที่อาจเป็นสาเหตุทำให้บางคนเกิดพฤติกรรม “**คุยโว-ซีไม้-ไอ้จ๋วน**” โดยเฉพาะที่ “**เกินความเป็นจริง**”

“ปมด้อยเหล่านี้ส่งผลให้บางคนเลือกแสดงออกผ่านอาการคุยโว เพื่อให้ตัวเองดูมีคุณค่า ดูมีศักดิ์ศรี เพื่อทำให้ตัวเองมีตัวตนในสังคม

โดยเมื่อทำแล้วเกิดความรู้สึกดี รู้สึกดีที่สร้างโลกของตัวเองขึ้น ก็ะยิ่งแสดงพฤติกรรมเช่นนี้บ่อยขึ้น จนสุดท้ายก็เสพติดพฤติกรรมเช่นนี้” ...เป็นคำอธิบายทางจิตวิทยาเกี่ยวกับ “**พฤติกรรมคุยโวไอ้จ๋วน**” ที่ “**มีปัจจัย**”

ทั้งนี้ แม้ว่าการ “**ซีไม้-คุยโว-ไอ้จ๋วน**” จริง ๆ แล้วก็เป็นพฤติกรรมที่สามารถจะเกิดขึ้นได้กับคนทั่ว ๆ ไป แต่ถ้าหากปล่อยให้พฤติกรรมนี้ติดตัวไปจนกลายเป็น “**เป็นนิสัย**” กรณีนี้ต้องถือว่า “**เป็นความไม่ปกติ**” ซึ่งจำเป็นที่จะต้องได้รับการแก้ไข ได้รับการเยียวยา หรือบำบัด เพราะ อาจจะนำไปสู่การเป็น “**โรคไบโพลาร์**” หรือ “**โรคอารมณ์แปรปรวน 2 ขั้ว**” ซึ่งถ้าหากปล่อยให้เกิดอาการในกรณีนี้ไปนาน ๆ ก็อาจจะทำให้ป่วยเป็น “**โรคซึมเศร้า**” ขึ้นได้ ...นี่เป็นข้อมูลในเชิงจิตวิทยาที่ภาคอีกส่วนหนึ่งที่ชี้ว่า...

แม้ “**ซีไม้-คุยโว-ไอ้จ๋วน**” จะเป็น “**พฤติกรรมปกติ**”

แต่ถ้าติดอยู่ในภาวะนี้นาน ๆ ก็อาจจะ “**ป่วยจิต**” ได้

แล้ว “**ซีไม้-คุยโว-ไอ้จ๋วน**” โดยที่ยังไม่ถึงขั้นป่วย...นี่ “**น่าห่วง**” หรือไม่?—อย่างไร? กับประเด็นนี้ทางนักจิตวิทยา ทาง ดร.วัลลภ บอกไว้ว่า... ถ้าไม่ถึงขั้นป่วย หากเป็นคนทั่วไปก็คงไม่มีอะไรน่าห่วงเท่าไร แต่...ถ้า “**มีตำแหน่ง-มีสถานะทางสังคม**” นี่ก็ “**อาจทำให้เกิดผลวงกว้างได้**” ซึ่งถ้าคุยโวว่าจะทำเรื่องดีแล้วปรากฏว่าบุคคลนั้น ๆ ทำได้จริง ๆ ก็ถือเป็นเรื่องที่ดี ถือเป็นการ “**คุยโวสร้างสรรค์**” แต่ถ้าในมุมกลับกัน คือคุยโว “**ทำไม่ดี-ทำไม่ได้**” ถ้าเป็นแบบนี้ก็ “**อาจมีผลกระทบต่อความรู้สึกของสังคม**”

เหล่านี้เป็นข้อมูลเกี่ยวกับกรณี... “**ไอ้จ๋วนคลิซึม**”

กรณี “**พฤติกรรมไอ้จ๋วนอย่างไม่สร้างสรรค์**”

ที่ “**แมวินยุคสุโขทัย...ก็ยังทำกันอยู่อีก!?!?!**”